

FOUT GELD

De Villa

Willem Mulder

Fragment

Na de drempel bleek de vloer te zijn verdwenen. Zijn linkerschoen stapte in het luchtledige, hij verloor zijn evenwicht en smakte voorover. In zijn val viel hij met zijn schouder tegen een muur en rolde daarna over een trapje naar beneden. Gelukkig voor hem raakte hij niets met zijn hoofd en kwam hij zacht terecht.

'Ughh!' hoorde hij.

De kreun onder hem klonk bekend.

Hij lag bovenop de inspecteur die hem gebeld had, zijn assistent.

'Kom je me helpen of verpletteren?' klonk het benauwd.

De hoofdinspecteur rolde grijnzend weg en pakte de zaklamp die hij verloren was bij de val in de kleine hal waarin ze lagen.

Zijn wapen lag voor een deur.

Opgelucht trok hij haar overeind.

Hij bukte om zijn wapen op te rapen maar voordat hij dat kon doen ging de deur erachter krakend open en zagen ze in het licht van de zaklamp de loop van een dubbelloops jachtgeweer.

Het wees dreigend hun kant op.

'Nondeju,' mompelde hij.

1

Hoofdinspecteur Eugene Opdam van de Utrechtse politieafdeling Zwarte Criminaliteit stond verscholen achter een dikke eikenboom naar het imposante huis in de duistere omgeving te gluren. Het was het einde van de zomer. Overdag was het een prachtige warme dag geweest, maar nu was het flink afgekoeld. Een kille windvlaag trok aan zijn kleding en hij rilde, het was kouder dan hij verwacht had.

Tussen de bomen door zag hij het silhouet van het pand aan de rand van de stad strak afsteken tegen het omgevingslicht. De voor-gevel was aardedonker. Achter de ramen was geen sprankje licht te zien. Het was alsof het huis alle duisternis opzoog en het gretig inhaleerde, en zo zijn zwarte voorkant creëerde.

De grote statige villa stond vlak voor de begraafplaats en lag er net zo doods bij als zijn omgeving. De duisternis voor hem deed zijn nekharen overeind staan en zijn intuïtie vertelde hem alert te zijn. Was ze binnen?

Oppie, zo werd hij genoemd op het bureau, was hier na een tekstbericht van zijn inspecteur Sofie Oudewater, zijn dienstdochter, zoals hij haar beschouwde. *-als je tijd hebt-*, stond er. De boodschap op zich was onschuldig, maar hij wist meteen dat ze hulp nodig had. Ze zou namelijk nooit zomaar een bericht zoals dit naar hem sturen. Het kwam op een ongelukkig tijdstip, dat wel. Op het moment dat hij het bericht kreeg was hij namelijk net aangekomen op de bovenste plank van de zes meter hoge steiger die hij gehoord had.

Hij had het logge gevaarte opgebouwd met zijn buurman en het stond prominent in zijn woonkamer. Alles eromheen was afgedekt voor de klus van morgen. Al een paar keer uitgesteld, maar eindelijk had hij de tijd gevonden voor het schuren en lakken van de dakballen in zijn huis. Het moest nodig gedaan worden, omdat ze anders

geel zouden worden door de lichtinval. Dat mocht absoluut niet gebeuren, de rode tekening in het hout zou vervagen en daarmee ook de charme die het had.

Hij had net de pot lak en rollers op de bovenste plank van de steiger geschoven toen hij een trilling in zijn achterzak had gevoeld. Oppie had de telefoon gepakt en was zuchtend gaan zitten. Licht hijgend had hij het bericht gelezen.

‘Nondeju meid, wat flik je me nou?’ had hij door het interieur van zijn houten huis geroepen. ‘Ik ben verdomme net boven!’

Maar dat kon zijn assistent natuurlijk niet weten en het zou ook nooit een excuus mogen zijn om niet te reageren. Dat zat niet in zijn systeem en hij had het niet eens overwogen. Dat betekende dus dat hij weer naar beneden moest, en snel ook. Na zijn afdaling spurtte hij door de smalle gang van zijn houten huis en pakte zijn wapen uit de kluis. Op de weg naar de voordeur griste hij zijn schouderholster van de kapstok, maar hij nam niet de tijd om een jas aan te trekken.

Hij sprong in zijn klassieke Volkswagen, die naast het huis stond. Met hoge snelheid reed hij richting de rand van de stad naar het adres dat ze opgegeven had. Hij wist waar het was en had zijn auto achter een stel bomen geparkeerd aan de rand van de grote tuin en oprijlaan voor hem.

Verdekt achter een boom beoordeelde hij de situatie. Was er soms een stroomstoring? Dan was het lokaal, want de straatverlichting achter hem gaf niet veel licht maar brandde wel.

Voor hem lag in het donker een grote villa met oprijlaan. Hij had haar hier verwacht, maar er was geen beweging te zien. Uit niets bleek dat er iemand aanwezig was. Het was de afspraak op het bureau dat je nooit ergens alleen naar binnen ging. Was hij op de verkeerde plek?

Oppie controleerde zijn telefoon, maar het adres klopte. Hij belde haar niet, omdat hij niet wist in welke omstandigheden ze zat, en stuurde daarom een tekstbericht. ‘*Waar ben je?*’ Ze hadden de afspraak, net zoals de rest van zijn team, dat hun telefoon op trillen stond bij dit soort gelegenheden. Hij hoopte dat dit

ook nu het geval zou zijn. Hij kreeg echter geen reactie en begon zich nu echt zorgen te maken. Ze kon best voor zichzelf zorgen, maar aan de andere kant had ze hem niet voor niets om hulp gevraagd.

Er moest iets uitzonderlijks gebeurd zijn voordat ze zoiets deed. Hij wist dat ze hier alleen was. Auke Postma, haar assistent, volgde een computercursus buiten de stad en was niet beschikbaar. Ook haar vriend, commandant Johan Boogaard, niet, die reed op dit moment met een groep vrienden op zijn motor door de Eifel in Duitsland.

Die twee waren allebei dus niet beschikbaar. Ze zou niet snel de nieuwe rechercheur Engelberts om hulp vragen, die twee konden niet zo goed met elkaar overweg. Hij bleef dus over.

Oppie haalde zijn wapen tevoorschijn en liep voorzichtig in de richting van het grote huis. Langs de oprijlaan stonden palen met buitenverlichting, maar die functioneerden niet. Door de duisternis en de vele kuilen moest hij uitkijken om niet onderuit te gaan. Hij wilde zijn zaklamp niet gebruiken om zijn bezoek aan te kondigen. Kortgeleden was het namelijk in een soortgelijke situatie bijna verkeerd gegaan. Toen werd hij beschoten, gelukkig miste de schutter, maar hij wilde de fout niet nogmaals maken.

Na een meter of vijftig zag hij een lage ronde schaduw voor hem opdoemen. De stenen rand was gebrokkeld en hij dacht door de vorm dat het voorheen een ondiepe vijver was geweest. Er stond geen water meer in en hij stapte er dwars doorheen. Erachter lag een stenen trap, die naar een bordes liep. In het verlengde daarvan zat de grote voordeur.

Hij zakte door zijn knieën en was direct op zijn hoede. De deur stond namelijk halfopen. Deuren die normaal gesproken gesloten hoorden te zijn deden hem altijd huiveren.

Zou hij het bureau bellen voor bijstand? Hij twijfelde.

Sofie zou het hem nooit vergeven als hij op dit tijdstip voor niets een groep mensen zou oproepen. De meesten van hen zouden in bed liggen. Hij besloot om het eerst zelf verder te onderzoeken.

Oppie duwde de deur voorzichtig verder open en stapte met zijn wapen vooruit de hal in. Hij zag helemaal niets in de donkere massa voor hem. Buiten had hij nog het omgevingslicht van de stad gehad, maar hier was het echt stikdonker. Hij pakte de dunne zaklamp uit zijn binnenzak die hij buiten niet had willen gebruiken. Hier moest hij wel.

Hij klikte hem kort aan en uit om een indruk te krijgen waar hij zich bevond, en deed daarna snel een stap opzij. Er gebeurde echter niets en hij zuchtte opgelucht. Hij was niet bang aangelegd, maar je kon maar beter op alles voorbereid zijn in dit beroep.

Oppie bewoog niet en luisterde intens. Geen geluid te horen. Waar was ze? Wat was er gebeurd?

De hoofdinspecteur tastte op de muur naast hem en vond de lichtschakelaar die hij had gezien. Hij deed de knop op en neer, maar kreeg geen reactie. Iemand had bewust de stroom onderbroken of er was een storing.

Er was nog steeds geen beweging te zien of geluid te horen. Hij knipte zijn lamp weer aan en maakte zich bekend.

‘Politie, is hier iemand?’

Geen reactie, ook niet van Sofie.

Hij keek op zijn telefoon, ook daar niets! Nu begon hij zich grote zorgen te maken, ze kon of wilde niet reageren.

Hij stond in een grote hal met in het midden een brede trap met bewerkte pilaren en leuning. Ernaast lagen aan beide kanten smalle gangen met betimmerde wanden, die in de duisternis verdwenen. In het zwakke licht zag hij een hele rij deuren die erop uitkwamen. Het interieur was allemaal van hout en gaf hem de indruk van een oud landhuis. Boven hem hing een gigantische kristallen kroonluchter, die het licht van zijn zaklamp alle kanten op liet springen. De geelwitte vlekjes van licht op de muren gaven een eigenaardig effect.

Net toen hij zich afvroeg waar hij moest beginnen met zoeken hoorde hij op de bovenverdieping een deur dichtvallen. Hij liep zo snel als hij kon over de trap naar boven in de richting van het geluid

en kwam in een open portaal. Een stevige balustrade liep over de lengte ervan en gaf uitzicht op de hal beneden hem.

Hij liet het licht rondgaan, maar zag alleen maar nog meer deuren, en ze waren allemaal dicht.

‘Hoeveel deuren zijn er in dit gebouw?’ mompelde hij wanhopig.

‘Politie,’ riep hij hard en hij hoorde gestommel achter in de gang.

‘Ik ben bewapend en zal niet aarzelen om te schieten, maak je bekend!’

Weer hoorde hij iets, nu iets verder weg.

Oppie rende in de richting van het geluid en duwde een deur open. Hij stapte over de kozijndorpel, hield zijn lamp en pistool naar voren gericht en werd onaangenaam verrast.

Na de drempel bleek de vloer te zijn verdwenen. Zijn linkerschoen stapte in het luchtledige. Het was slechts een klein stukje voordat hij weer vloer voelde, maar hij verloor zijn evenwicht en smakte voorover. In zijn val viel hij met zijn schouder tegen een plank en spullen vielen op de grond. Gelukkig voor hem raakte hij niets met zijn hoofd en kwam hij zacht terecht.

‘Ughh!’ hoorde hij.

De kreun onder hem klonk bekend.

Hij lag boven op de inspecteur die hem gebeld had, zijn assistente.

‘Kom je me helpen of verpletteren?’ klonk het benauwd.

De hoofdinspecteur rolde grijnzend weg.

Hij pakte de zaklamp die hij verloren had bij de val in de kleine hal waarin ze lagen. Met het zwakke licht dat tegen de wanden scheen zocht hij zijn wapen, dat hij ook had laten vallen. Het lag voor een dichte deur.

Tussen de rollen wc-papier die op de grond lagen dacht hij aan een opslag. De vloer lag iets lager en de afstap had hem verrast, net zoals zijn assistent blijktbaar.

Hij trok haar opgelucht overeind.

‘Ben je oké?’ vroeg hij bezorgd. Hij bescheen haar hoofd. Ze had een kleine hoofdwond die licht bloedde.

‘Ik was even weg, maar alles is goed. Heb je hem te pakken?’

‘Wie?’

‘Degene die een gat in mijn kop heeft geslagen.’

‘Ik heb niemand gezien.’

‘Waar is Elisabeth?’

‘Wie is dat?’

‘Een van de eigenaressen van deze villa, ze moet hier ergens zijn. Ze belde me op eerder vandaag, omdat er iemand had ingebroken. Ik kon niet gelijk weg, maar bij aankomst stond de deur open. Eenmaal binnen zag ik iemand boven in de hal staan in trainingsbroek en een hoodie. Duidelijk niet een van de zusters, een grof postuur.’

Ik maakte me bekend als politie, waarna de verdachte meteen de benen nam. Vervolgens ging ik in de achtervolging. Boven deed ik een deur open waarachter de figuur verdwenen was toen opeens het licht uitging, letterlijk en figuurlijk.’

‘Klinkt bekend,’ zei Oppie. Zijn heup stond in brand en hij wreef over zijn pijnlijke elleboog.

Ze kreunde en betastte voorzichtig haar hoofd, voelde het bloed en vloekte. ‘Iemand heeft achter die deur gestaan en me opgewacht. Dat zal ik de dader terugbetalen, ik heb zin om iets te breken.’ De hoofdinspecteur keek bedenkelijk, want hij wist wat dat betekende. Hij was echter ook opgelucht door haar reactie, ze was duidelijk in orde als ze zo reageerde. Die oorlogstaal was voor haar normaal, al zou ze nooit iemand zomaar pijn doen.

‘We moeten de hoofdschakelaar van de stroomvoorziening zien te vinden, want zo zien we niet veel,’ zei hij.

Sofie knikte instemmend.

Hij bukte om zijn wapen op te rapen, maar voordat hij dat kon doen ging de deur erachter krakend open en zagen ze in het licht van de zaklamp de loop van een dubbelloops jachtgeweer.

Het wees dreigend hun kant op.

‘Nondeju!’ mompelde hij.

‘Emma! Begroet jij altijd zo je bezoek?’

‘Ben jij dat, Sofie?’ klonk het verrast. ‘Wat doe jij hier? En wie bent u?’ vroeg ze, naar Oppie kijkend.

Inspecteur Sofie legde haar hand op de loop van het geweer en duwde het zachtjes naar beneden.

‘Ik zal jullie even voorstellen. Dit is Emma, de zuster van Elisabeth,’ verklaarde ze aan haar baas. ‘Geeft u mij dat geweer maar voordat er ongelukken gebeuren. De man achter de lamp is hoofdinspecteur Opdam, mijn chef. Ik heb hem gebeld omdat ik dacht dat ik hulp nodig had. Dat klopte pijnlijk.’

‘Wat doen jullie hier?’

‘Elisabeth belde me dat er werd ingebroken, heeft u iets gehoord?’

Emma haalde haar schouders op. ‘Ik hoorde wel iets en kwam daarom kijken. Maar om dan gelijk jou te bellen is overdreven. Je weet toch hoe ze is, ze hoort wel vaker wat.’

‘Deze keer klonk het echt,’ zei Sofie. ‘En ik denk dat ze gelijk had, want ik werd neergeslagen.’

‘Echt? Wat erg!’ klonk het geschokt.

‘Valt wel mee, een pleister is genoeg. Is er soms een stroomstoring?’

‘Ja, het gebeurt wel vaker dat het licht uitvalt, die meterkast moet vervangen worden. Het zal wel weer een kapotte zekering zijn.’

‘Waar zit die elektriciteitskast?’

‘In de kelder.’

Sofie drukte de veiligheidspal van het geweer in en zette het tegen de muur.

Ze bekeek het vluchtig in het zwakke licht.

‘Dit heb ik nooit gezien hier, sinds wanneer heeft u die?’

‘O, dat is al jaren familiebezit. Het was van onze oom.’

‘Waarom loopt u met een geweer rond?’ vroeg Oppie. ‘Verwachtte u toch een inbreker?’ zei hij, met zijn lamp naar het geweer wijzend.

‘Ik hoorde iemand rennen op de trap. Dat doen wij niet. Dus heb ik het voor de zekerheid meegenomen. Ik dacht dat het een van die jongens was van de loods. Het is trouwens niet geladen, ik zou niet weten hoe.’

‘Welke jongens?’ vroeg de hoofdinspecteur.

‘Foute vriendjes van de meiden die de loods gebruiken.’

Oppie fronste, maar besloot het later verder uit te zoeken.

‘Waar is uw zuster op dit moment?’

‘In haar bed, denk ik.’

‘Zullen we dat even controleren?’ vroeg hij.

Emma stapte achteruit en leidde de rechercheurs door de gang. Ze klopte op een deur. Er kwam geen reactie.

Ze duwde de klink naar beneden en de deur draaide open. Ze reageerde verrast toen ze naar het lege bed keek.

‘Elisabeth?’

Oppie stapte langs haar heen en liet de lichtstraal door het vertrek gaan, maar er was niemand en het bed was onbeslagen.

‘Het is niets voor haar om zo laat nog op te zijn, misschien is ze in de keuken om wat te halen.’

‘Waar is die?’

‘Onderaan de trap rechtsaf, tweede deur links. Maar dat is moeilijk te zien. Zal ik eerst even kijken of het licht weer aankan?’

‘Kunt u dat dan vinden in het donker?’

‘Jongen, ik kan hier met mijn ogen dicht nog de weg vinden. Maar met uw lamp lukt het zeker.’

Oppie vond het wel leuk dat hij ‘jongen’ werd genoemd, dat was alweer een tijdje geleden.

Beneden in de kelder aangekomen kon hij zien dat de zekeringen wel vaker de geest gaven. Op een plank naast de meterkast lag een doosje met reservezekeringspatronen. De defecte lagen er los naast. Hij telde er acht. ‘Daar moet iemand snel naar komen kijken, er zit ergens sluiting. Er kan zomaar brand ontstaan.’

Emma knikte berustend. Ze bekeek in het zwakke licht de kast en haalde zuchtend een schakelaar over. De lamp in de kelder floepte aan. 'Dat is vreemd, geen defecte zekering, de hoofdschakelaar stond uit. Dit moet echt snel nagekeken worden.'

'Gebeurt het vaker dat de hoofdschakelaar uitspringt?' vroeg Oppie.

'Nee, het is meestal een zekering. Ik zal iemand bellen morgen.'

'Lijkt me een prima idee.'

Emma zag het bloedspoor op het gezicht van Sofie en sloeg haar handen voor haar mond. 'Je bent gewond meid, en het bloedt.'

'Het is maar een klein wondje.'

'Ik heb een verbanddoos in de keuken.'

'Is niet nodig.'

'Zegt u eens wat tegen dat eigenwijze kind, ze luistert heel slecht.'

'Ik weet er alles van,' antwoordde Oppie met een grimas.

Sofie maakte een opmerking over de bemoeizucht van sommige mensen. Ze liep de keldertrap op en verdween mopperend uit het zicht.

'Wat zei ze nou?' vroeg Emma.

'Ik weet het niet,' zei Oppie niet geheel naar waarheid. Hij nam haar op terwijl ze het zekeringsdoosje weer op de plank zette. Ze was een aantrekkelijke slanke vrouw van ongeveer zeventig jaar oud en had het blonde haar opgebonden in een staart. Met haar kortdate optreden liet ze de hoofdinspecteur zien dat ze niet gauw bang was. Ze liepen naar boven.

Elisabeth bleek ook niet in de keuken te zijn. Sofie stond haar hoofd af te spoelen bij het aanrecht.

'Buiten misschien?' vroeg Oppie.

'Ja, misschien moest Bobby nodig.'

'Bobby?'

'Ze heeft sinds een paar maanden een hondje. Maar die laat ze nooit zo laat uit. Ze komt ook vaak even welterusten zeggen. Dat heeft ze niet gedaan vandaag.'

Terwijl ze het zei wreef ze zenuwachtig in haar handen.

‘Als u die wond schoonmaakt en verbindt bij de inspecteur ga ik in de tuin kijken of ze daar is,’ zei Oppie en hij verdween naar de gang.

Misschien was de zus gewoon haar hondje aan het uitlaten in de flinke tuin die om het pand lag. De hoofdinspecteur riep haar naam.

Het pand was behoorlijk groot en hij liep eromheen. Oppie controleerde elke deur en raam die hij tegenkwam. Er was niets geforceerd. Hij scheen zelfs onder de plaat van een afgesloten waterput.

Ze was in ieder geval niet in de tuin, concludeerde hij even later, en hij ging weer op weg naar de keuken. Ze hadden niets meer gehoord van die insluiper, maar hij of zij kon wel nog in het pand zijn. Emma zou veilig zijn bij Sofie en hij besloot na de tuin om de rest van de kolossale villa te doorzoeken, misschien was Elisabeth daar. De inbreker zou reden hebben om zich te verstoppen, maar de zus niet. Tenzij ze gegijzeld werd.

Met zijn wapen paraat doorzocht hij het huis. Er waren zo veel kamers en mogelijkheden dat hij lang bezig was.

Hij vond echter niets, geen insluiper maar ook geen Elisabeth.

Oppie schudde zijn hoofd toen hij de keuken weer binnenliep.

‘Ze is niet in het huis en de tuin, of ze moet zich bewust ergens verbergen.’

‘Misschien maakt ze gewoon een rondje in de buurt,’ zei Sofie.

‘Ik hoop het,’ zei Emma aarzelend. ‘Ik heb haar geprobeerd te bellen, maar haar telefoon is uit.’

Ze had het hoofd van Sofie verbonden, stond op en borg de eerste-hulpdoos op. Ze leek rustig, maar de uitdrukking op haar gezicht vertelde wat anders. Ze werd met de minuut nerveuzer en de tranen stonden in haar ogen.

De hoofdinspecteur dacht na over de situatie.

Hij kon geen zoekteam inschakelen om later te horen dat een vrouw haar hondje uitliet in de buurt.

Verward of vergeetachtig was niet afdoende.

Hij had dan wel een insluiper die zijn inspecteur had neergeslagen, en die was vervolgens spoorloos verdwenen. Dat was een feit,

maar op zich ook weer niet genoeg om een grootschalig onderzoek op te starten. Ze waren kundig genoeg om dat zelf te doen. Bleef over een vermoedelijk vermiste vrouw, maar die kon ook zo naar binnen lopen met haar hondje. Het bleef te mager allemaal.

‘Ik heb geen sporen van inbraak gezien,’ constateerde hij. ‘Hoe is die persoon binnengekomen?’

‘Misschien heeft Elisabeth de deur open laten staan, het zou me niet verbazen,’ zei Emma. ‘Ze is soms heel vergeetachtig.’ Oppie dacht aan de open deur die ze gezien hadden, maar die had geen inbraaksporen. Ze moesten meer hebben om dit op te schalen.

‘De wond moet trouwens gehecht worden,’ mompelde Emma, naar het hoofd van Sofie wijzend.

Die reageerde zuchtend. ‘Ik zal er straks voor zorgen.’

Haar baas kuchte en keek zijn assistent vragend aan.

‘U wilt zeker wat meer informatie?’ vroeg ze.

‘Dat zou welkom zijn,’ antwoordde hij.

‘Even kijken, wat zal het geweest zijn? Twee dagen geleden werd ik voor het eerst gebeld door Elisabeth dat er ingebroken werd. Ze hoorde vreemde geluiden in het huis. Ik ben er direct naartoe gegaan en heb het onderzocht, maar heb toen niemand gevonden en ook geen sporen van inbraak gezien.’

‘Heb je dat gemeld?’

‘Nee, ik had niets, behalve een verwarde vrouw die dingen hoorde en overstuur was.’

‘Ik begrijp het.’

‘Vervolgens belde ze vandaag weer dat er iemand had ingebroken en haar spullen stal.’

‘Wie en wat voor spullen?’

‘Dat weet ik niet, dat zou ze me vertellen als ik langs zou komen. Want dat lag gevoelig. De toon waarop ze me dit vertelde klonk echt bang, maar het duurde een paar uur voor ik hier kon zijn.’

‘Het lag gevoelig en nu is ze weg,’ concludeerde Oppie. ‘Wat kan dat geweest zijn?’ vroeg hij aan Emma.

Die spreidde haar handen en schudde haar hoofd.

Oppie zag echter aan haar reactie dat ze meer wist dan ze vertelde. Nog iets om later uit te zoeken. Eerst de opsporing van de zus, de rest kon wachten.

De hoofdinspecteur stond op. 'Ik heb het huis al globaal onderzocht, maar we gaan nu deze villa kamer voor kamer uitpluizen en als ze hier is zullen we haar vinden. Bijvoorbeeld die dichte kamers in de gang, zijn die altijd gesloten?' Hij doelde op de rij kamers links en rechts in de villa, achter de verblijven van de twee zusters.

'Dat zijn de voormalige kamers van het internaat, die hebben we afgesloten, want ze worden niet meer gebruikt,' verklaarde Emma. 'Ik heb een universele sleutel, die zal ik even pakken.'

Systematisch onderzochten ze het hele huis, van boven naar beneden. Het stond vol antiek meubilair en aan de muren hingen schilderijen die in een museum niet zouden misstaan. Hij bekeek sommige, er hingen best bekende schilders bij. Er hing voor een vermogen aan de muur, terwijl de rest van de villa er vrij verwaarloosd uitzag. Het was maar net wat je belangrijker vond, dacht hij.

'Was uw oom een kunsthandelaar?' vroeg hij.

'Ja, dat kan je wel zeggen,' antwoordde Emma. 'Ik niet, maar mijn zus heeft er ook een handje van. De laatste tijd geeft ze gelukkig ook spullen weg aan een kringloopwinkel. Creëert wat ruimte hier.' Oppie zag dat niet zo, want ondanks een aantal lege plekken was het er propvol, overal hing of stond er wel wat.

Het was duidelijk dat Emma van streek was, want ze keek constant rond of ze haar zus zag en de tranen stonden in haar ogen. Ze ging op een bankje in de hal zitten. 'Ze is er niet!' riep ze wanhopig.

Terwijl Sofie bemoedigend op haar inpratend naast haar ging zitten liep Oppie de trap op. De inspecteur gebaarde dat hij verder ging zoeken en dat ze later kon aansluiten. Ze knikte, maar ze moest eerst de zus bedaren.

De hoofdinspecteur liep de gigantische zolder op, die de afmetingen van een basketbalveld had. Het stond barstensvol met diverse spullen. Hij liep erdoorheen en keek in elke hoek van de ruimte. Hij stopte ineens bij een lange houten kast langs de muur. Hij voelde dat er iets niet klopte. Ondanks de enorme ruimte miste de

hoofdinspecteur gevoelsmatig een aantal meters. Hij keek achterom naar de trap en dacht aan de verdieping die eronder lag. Daar bevond zich nog een slaapkamer achter dit punt. Volgens hem was de zolder dieper dan wat hij zag.

En dat klopte ook, want toen hij om de muurkast heen liep zag hij het. Over de gehele breedte van de zolder stonden open houten stellingen tegen elkaar. Deze kast was echter dicht en stond voor een wand waar een deur in zat. Niet echt verborgen maar wel uit het zicht als er niet naar gezocht werd. Zijn theorie klopte, er zat nog een ruimte achter.

Voorzichtig liep hij naar de deur en probeerde de link.

Niet op slot.

Rustig duwde hij hem open en riep hard: 'Politie, is hier iemand?' Ze zochten de vermiste Elisabeth, maar die insluiper kon hier ook opduiken.

Er kwam geen reactie.

Met de hand op zijn wapenholster stapte hij naar binnen in de aparte ruimte met krappe looppaden. Hij kwam langs kasten vol met blikken dozen en houten stellingen waar schilderijen uit staken. Je kon met het materiaal dat er opgeslagen lag meerdere huizen vullen. Oppie had geen bijzondere aandacht voor wat er allemaal lag en stond, want hij was op zoek naar de vermiste zus of een verdachte inbreker.

Hij liep door de paden maar vond niemand. Oppie daalde weer de trap af. De twee vrouwen zaten nog op het bankje en Emma was redelijk bedaard, al had ze nog tranen in haar ogen.

Uiteindelijk stonden ze beneden gezamenlijk in de hal en was er nog steeds geen spoor van Elisabeth.

'De kelders!' zei Sofie opeens.

Ze stond op en opende een deur in de wand van de hal. 'Buiten deze voorste kelder waar de meterkast hangt, is er daar beneden nog iets waar ze zou kunnen zijn?'

'Je bedoelt in de gangen?' vroeg Emma.

Sofie knikte.

'Kan ik me niet voorstellen,' reageerde ze.

‘Over wat voor een gangen praten we hier?’ vroeg de hoofdinspecteur.

‘Er liggen onder het huis gangen met kelders, die in de Tweede Wereldoorlog zijn gebruikt om Joodse mensen in te verbergen. Ze worden nu niet meer gebruikt,’ zei Emma. ‘Na de instorting van een aantal plekken komen we daar niet meer, het is er te gevaarlijk geworden.’

‘We moeten het toch controleren,’ reageerde Sofie en de hoofdinspecteur knikte.

Emma was sceptisch en zei: ‘Elisabeth is in al die tijd dat we hier wonen maar één keer in de kelder geweest, samen met mij. Ze kreeg een paniekaanval en zou er nooit meer naartoe gaan. Alleen als we echt iets nodig hadden ben ik in die opslag geweest. Elisabeth niet, die wilde absoluut niet.’

‘Zou het kunnen dat uw zus in paniek naar binnen is gevlucht toen er werd ingebroken?’ vroeg Oppie. ‘Of misschien is ze wel gedwongen.’

Emma spreidde toen ze erover nadacht weifelend haar handen en knikte toen berustend.

Sofie was al halverwege de wenteltrap naar beneden en passeerde de meterkast, die kuren had. Ze liep door naar achteren, het was een vrij diepe kelder. Aan de lange rechte muren hingen planken met voorraden. In het midden stond een grote vriezer. In de muur achterin zat een deur die hij bij zijn eerste bezoek niet had gezien, maar Sofie dus wel.

Ze trok hem open en een muffe lucht van natte aarde kwam hun tegemoet.

‘Waar komt dit op uit?’ vroeg Oppie en hij keek in een smalle gang.

‘De oude loods,’ zei Emma. ‘Maar sinds het instortingsgevaar gebruiken we deze route niet meer.’

‘Elisabeth,’ riep Emma door de opening van de deur, ‘ben je hier?’ De echo van haar stem galmde door de duistere gang. Er kwam geen reactie.

Hoofdinspecteur Opdam nam een besluit. 'We kunnen niet te lang wachten. Instortingsgevaar of niet, als ze daar is heeft ze dringend hulp nodig.'

Hij belde de meldkamer, vertelde hun locatie en legde de situatie uit. Hij besloot met: 'Ja, bijstandsteam inclusief speurhond.'

'Hoe groot is het?' vroeg Oppie aan Emma.

Die liep een paar meter terug en pakte een kaart van een plank. Ze liet die aan de hoofdinspecteur zien. '

'Vrij groot, dit is de oude kaart. In de keuken ligt een meer gedetailleerde kaart met genummerde routes. Het is heel uitgebreid, maar zoals ik al zei, ook gevaarlijk na de instortingen. Er zijn tientallen kelders, verbonden door een gangenstelsel, ik weet niet eens of ze allemaal nog begaanbaar zijn. Ik gebruikte de laatste jaren alleen deze doorgaande route.'

Op de vragende blik van Oppie ging ze verder.

'De doorgaande route is deze gang die naar de loods loopt bij de weg, die komt ook langs verschillende kelders waar spullen zijn of waren opgeslagen. In een ervan ben ik toen met Emma geweest om wat op te halen, misschien is ze daar. Maar ze reageert niet, dus dat zal wel niet.'

'Misschien kan ze dat niet als ze gewond is,' antwoordde Oppie. Emma schrok hevig, daar had ze nog niet aan gedacht.

Hij zag Sofie verwijtend naar hem kijken en slikte. Die opmerking was inderdaad niet zo handig, de vrouw was al nerveus genoeg.

Oppie scheen met zijn lamp in de gang. Na een aantal meters was het donker. 'Is er geen verlichting?'

Emma knikte. 'Jawel, maar er zijn een aantal lampen defect en de kabel moet ook vervangen worden. Het zou erg duur worden voor een gang die we niet meer gebruiken.'

Oppie dacht aan de schilderijen die hij gezien had en het vele geld dat ze vertegenwoordigden. Maar aan de andere kant, dat was zijn zaak niet, die lag hier.

Hij wilde eigenlijk wachten tot de bijstand hier zou zijn, zodat ook de uitgang bewaakt werd. Maar de vrouw was misschien gewond en dat risico kon hij niet nemen.

‘We kunnen toch niet op ze wachten?’ vroeg Emma met een radeeloos gezicht. Ze had de weifeling gezien bij de hoofdinspecteur en wreef in haar handen. Ze leek elk moment weer te gaan huilen en had het zwaar met haar vermiste zuster.

‘Oké,’ zei Oppie, ‘we beginnen alvast. Het is misschien niet de juiste procedure, maar het zoekteam kan ieder moment hier zijn, ik zal onze positie steeds aan ze doorgeven. Voor de veiligheid wil ik u graag op uw kamer,’ zei de hoofdinspecteur tegen Emma. ‘Doe de deur op slot en laat behalve ons niemand binnen.’

Ze knikte afwezig.

‘Ik ga eerst die gedetailleerde kaart halen, waar ligt die?’

‘Ik zal hem voor u pakken,’ zei Emma.

Ze liepen de trap op richting de keuken om de kaart op te halen. Emma pakte de plattegrond uit een keukenkast en gaf hem aan de hoofdinspecteur.

Oppie legde de geplastificeerde kaart op de keukentafel. Hij bekeek de schaal en schrok van de omvang, het was nog groter dan hij gedacht had. Het bleek een gigantisch gangenstelsel onder het hele gebied en zag eruit als een soort van labyrint. De gangen liepen naar en langs rechthoekige ruimtes. Hij telde er negentien. ‘Dat wordt een hele zoektocht,’ mompelde hij en hij maakte een foto, die hij naar de commandant van het arrestatieteam stuurde. Zo wisten ze wat hun te wachten stond.

-Wij zijn begonnen aan de villakant, neem jij de andere uitgangen-, tyste hij eronder.

De twee vrouwen liepen ondertussen naar boven, waar de slaapvertrekken waren. Emma protesteerde hevig op de trap. ‘Ik moet naar bed terwijl mijn zus vermist wordt?’

‘We weten helemaal nog niet zeker of ze vermist is, dat zullen we moeten afwachten. Er is een uitgebreid team onderweg om dat te onderzoeken.’

‘Ik kan best helpen,’ sputterde Emma tegen. ‘Misschien is ze ...’

‘Met alle respect, u zou alleen maar in de weg lopen. Ga nu voorlopig naar uw kamer. Ik houd u op de hoogte.’

Met tegenzin ging Emma haar kamer binnen.

‘Deur op slot!’ riep Sofie en ze liep pas weg tot ze de sleutel rond hoorde draaien.

Sofie daalde met grote stappen de trap af naar de keuken.

‘Ze is in haar kamer.’

Hij knikte. ‘Prima.’

De hoofdinspecteur wees naar de kaart op de tafel. ‘Dat is behoorlijk groot. We zullen al die kelders moeten onderzoeken.’

‘Ze kan ook in de wijk lopen met haar hondje,’ zei de inspecteur. ‘Dat klopt, maar we kunnen geen risico nemen, misschien heeft ze hulp nodig.’ Hij ging met zijn vinger langs de randen van de geplasticiseerde kaart. ‘Ik laat ze straks ook de omgeving doorzoeken.’

‘Ik heb Evers een foto gestuurd, dan weet hij in ieder geval alvast de routes en waar wij ongeveer zijn,’ zei hij. ‘Het wordt lastig, maar we ...’ Een geluid onderbrak hem.

Ze keken elkaar verwonderd aan.

‘Waar kwam dat vandaan?’ vroeg de hoofdinspecteur. ‘Emma is toch in haar kamer boven?’

‘En dit kwam van beneden,’ zei Sofie met een frons.

Ze liepen de keuken uit en stonden in de hal toen ze het geluid weer hoorden. Sofie wees op de kelderdeur.

Oppie trok hem zachtjes open en het geluid werd sterker.

De inspecteur achter hem trok haar dienstwapen. ‘Daar is iemand.’

‘We hebben bezoek of Elisabeth is terug,’ zei Oppie zacht en hij stapte op de eerste trede naar beneden.